

SUOR LÍQUIDA

Maria Rosa Martí Mas

Era una xafogosa nit d'estiu, poc intensa, com de costum, i Pepet la suportava com podia davant l'ordinador i amb el ventilador a tota pastilla. El fill de l'Avel·lina era el típic informàtic mig calbet, tímid i amant de l'onanisme que et pots trobar cada dia en qualsevol xat. Passada la trentena, les seves relacions sentimentals havien estat més aviat escasses. Les frustracions, en canvi, havien dominat la seva vida. La primera fou Carmeta, la veïna del tercer de la que havia estat profundament enamorat durant més d'una dècada. Tot i el seu amor total per aquella noieta pigada i esprimatxada a qui fitava des de la finestra, poques vegades li havia dirigit més de dues paraules. El cop que li havia parlat més obertament només havia deixat anar un tímid "si, avui fa molta calor", en una típica conversa amable d'ascensor. Ara Carmeta, la Dolceta, com li deien a casa, devia ser una jove casada i amb obligacions. Almenys això és el que es temia Pepet, que com cada nit matava l'estona al xat "amics", a la recerca d'una noia que arribés a ser alguna cosa més que una amiga.

El seu *nick* de guerra era el suggestiu Peludet33. El renom li havia provocat més d'un problema de confusió de l'interès sexual, però Pepet el mantenia, perquè era com el coneixien a casa i al barri. En el fons, el jove (ja no tan jove) mantenia l'esperança que el reconegués la Carmeta i així començar una nova vida junts. Si mai la trobava, ja tenia pensat què faria per estovar-la i fer-la seva explicant-li els seus sentiments. De primer li confessaria el mal tràngol que va passar quan ella, amb 18 anys, se'n va anar a estudiar a Barcelona i li va perdre la pista per sempre. De segon, li assenyalaria l'estimació majúscula que li havia tingut. I per rematar, li demanaria per sortir i li explicaria que la flama de l'amor podia renéixer en qualsevol moment.

Però per si el "moment Carmeta" no arribava, Pepet havia establert un pla B, una opció alternativa on referia la seva vida amb l'ajuda del seu millor amic: l'ordinador. Així que superats aquests pensaments entre futuribles i melangiosos, l'informàtic es disposà a començar la recerca de cada nit. Repassà la llista d'usuaris del xat de dalt a baix. Hi havia una Llunaplena21, una Pepa120 i una Amigagatuna. Eren velles conegudes del *ciberespai*, cap novetat. Amb la que havia fet més relació era amb Pepa. Després d'unes quantes indagacions, Pepet descobrí la raó del número que acompanyava el *nick*. Per desgràcia no era la talla de sostenidor, com pensava el noi, sinó el pes exacte de la noia. Des de llavors, Pepet va entendre les fluctuacions del número 120, augmentant o disminuint, sobretot en èpoques nadalenques i prèvies als períodes estivals.

S'eixugà el front. La calda era inaguantable i a Pepet ni el ventilador li feia servei. Moll de suor, decidí passar per la dutxa, per fer una mica suportable aquella nit de

mitjans d'agost. Cinc minuts després, Pepet tenia una finestra oberta que feia pampallugues. Era un privat del xat, concretament d'una noia. La valenta deia tenir 32 anys i semblava interessada en l'informàtic. El seu pseudònim era Mamen_tgn i la seva làbia era ràpida i desperta. La noia semblava tan perfecta que ni feia faltes. Absort en la nova amistat, Pepet ni tan sols havia parat a pensar en la possibilitat que Mamen fos Carmeta. Certament, hi havia indicis que havia passat per alt, com el nom, l'edat i la procedència. Tan absort estava en el tecleig constant, que feia mitja hora que ni la calor el preocupava. Se'ls feren la una, i les dues i les tres de la nit. Tots dos estaven enganxats, desitjosos de conèixer més l'un de l'altre. Pepet seguia sense connectar Carmeta amb Mamen, i Mamen semblava hipnotitzada per les paraules àgils de Pepet. I així van arribar al comiat. El rellotge digital de canell del jove tarragoní marcava les 3 i 21 minuts quan es van dir adéu. Abans, però, van quedar de veure's l'endemà a les sis de la tarda en un bar proper, perquè pel que sembla, vivien al mateix barri de Tarragona. Pepet començava a tenir pensaments eròtics i festius amb Mamen quan un flaix engegà la seva ment. La revelació li féu emetre un xiscler contingut, més que res per no despertar l'amorosa Avel·lina. El noi se'n feia creus de no haver descobert Carmeta en la seva companyia de pantalla, plana i líquida, com les suors que li amaraven cara, peus, cul i entrecuix. Era ella, n'estava segur. Per fi l'havia trobada. Gràcies a la seva perseverança.

L'endemà s'aixecà amb una son de mil dimonis i un mal de panxa d'adolescent enamorat. Eren els nervis i l'ou ferrat molt aferrat que s'havia menjat anit. Es despertà tard, car feia vacances i no havia d'anar a treballar. Es va dutxar,

s'empolistrà i sortí a fer un tomb. Quedaven sis hores per a la cita. Caminà i caminà, rambla amunt, rambla avall. Tant es va moure que un altre cop a casa s'hagué de tornar a dutxar, perquè tenia la camisa tota suada. Quedaven quatre hores per veure Carmeta. Dinà amb sa mare, com cada dia, i tornà a fer un passeig. Dues hores, una hora, trenta minuts. Ja no podia més i es dirigí cap al cafè de la trobada. Restaven 24 minuts exactes, i això que havia intentat caminar el més a poc a poc possible. I a sobre, el cambrer arribà de seguida i li portà la canya en un minut. En faltaven 22, i el got ja era buit. Així que prengué una altra cervesa. Se la va fotre d'un cop, enèrgic i inapel·lable. Fins a cinc canyes i un cafè tingué temps de prendre abans que arribés ella. Eren les sis i cinc minuts, feia una mica tard. Però era ella, Mamen-Carmeta. La reconegué a l'instant i la féu seure. Ella, en canvi, només va veure el company de xat, perquè la seva ment feia anys que havia oblidat els detalls de l'adolescència.

Encara que els més puritans no s'ho vulguin creure, la conversa va anar molt bé. L'alcohol que havia pres, unit al nerviosisme de la cafeïna, havien convertit Pepet en un jove loquaç, interessant i fins i tot un punt atrevit. Sense adonar-se'n, l'informàtic tarragoní ja acariciava l'espatlla de Mamen, la qual, en lloc de sentir-se incòmoda, s'ho prenia bé i tornava la jugada amb petits cops a la cuixa de Pepet. L'ambient s'havia escalfat, i els petons no van tardar a arribar. Aquests van anar seguits d'alguns tocaments més o menys casts, que al cap d'uns minuts, van donar pas a un calent espectacle. Per això, i després d'algunes mirades furtives del cambrer i els pocs parroquians, Mamen digué les paraules màgiques: "Anem al meu pis?" Pepet no badà

boca, només deixà anar un cop de cap afirmatiu, mentre grapejava la noia amb tota confiança i s'aixecava agafant-li la mà d'una revolada.

El camí fou com un esprint d'enamorats, que aprofitaven qualsevol cantonada per fer dir-se alguna bajaranada o morrejar-se amb cuita. Mamen era la més prudent i procurava mantenir certa discreció, a la qual va posar punt i final quan van arribar al seu pis. Aquest era un *loft* de la Part Alta, reformat amb estil, però massa modernament decorat per als gustos de Pepet. Era igual, ara l'únic important era l'amor que per fi havia vençut, al temps i a les circumstàncies. Així que es deixaren caure al llit i començà la festa. Pepet l'estimà de totes les maneres que coneixia i fins i tot provà postures i carícies que havia llegit per Internet. La noia tampoc li anava al darrere, i així el va lligar al capçal del llit i li explicà desitjos que Pepet, amb les mans subjectes, féu tot el possible per complir. En aquella presó es van mantenir hores, estimant-se sense descans. Mamen-Carmeta semblava no tenir-ne mai prou, i Pepet, que portava anys en dic sec, aprofitava. Continuaven nus al llit, amant-se, quan Pepet deixà anar un crit de plaer roent: "Carmeta!" Aquest nom despertà la jove del seu deliri carnal i li canvià la cara de satisfacció per una ganyota.

—Què m'has dit? —cridà ella.

—Tigressa —deixà anar Pepet, fent-se el suec.

—No, després, què m'acabes de dir —repliquà enfadada.

—Ah, Carmeta —balbucejà.

—I com ho saps que em deien així de petita? Jo no t'ho he explicat pas, això al xat.

—És que et conec de quan vivies al barri —confessà ell.

—Com?, de què? —volgué saber.

—Del barri, de quan érem veïns. Jo sóc Pepet el Peludet, el del cinquè pis. No t' n recordes de mi?

—Peludet??? —cridà astorada.

—Però jo t'estimo, sempre ho he fet —va començar Pepet—. I ara podem estar junts. Deixa'm fer-te la dona més feliç, com tu m'has fet a mi.

Les llàgrimes corrien per les galtes de Pepet. Però Mamen no l'escoltava. Estava en estat de xoc, però encara li sortiren cinc paraules:

—Fora, si us plau, fora.

—Espera't. Deixa'm explicar-t'ho —suplicà ell. Però Mamen era impassible.

—Fora! Fora! Fora! —li cridà.

—D'acord. —fou l'únic que va poder dir un home amb el cor trencat i la cigala buidada.

Es volia morir. Mamen-Carmeta, la Dolceta, no s'ho acabava de creure. Era estiu, el seu marit era fora, i se sentia sola. Per això havia entrat al xat, a buscar algú, un anònim amb qui passar l'estona i curar la soledat i la picor d'entre les cames. Ho feia de tant en tant, però últimament, des que el Marcel viatjava tant, encara queia més en la temptació. Buscava víctimes fàcils, homes que portaven molt de temps sols, com Pepet. Primer els mostrava la seva faceta dolça, embriagant-los amb les paraules. Volia aventura, i no relacions sòrdides, per això s'estava molt de triar la persona. Després venia el contacte cara a cara, i si l'home li agradava deixava anar la fera que portava dins. Al cap d'uns dies, passades les ànsies, s'inventava alguna cosa o deixava que la passió s'acabés, i tornava a la seva existència. Molts cops no li calia fer res per desfer-se dels amants, ells

mateixos fugien per por d'alguna mena de compromís o perquè la trobaven massa atrevida. Llavors, quan la passió ja era fum, la realitat la feia tornar a la seva vida de casada sense fills, que busca la criatura desesperadament, però que no acaba de quedar-se embarassada. Era el seu destí, i no el podia canviar.

Així que, encara exhausta, es vestí, s'apropà al despatx, encengué l'ordinador i entrà al xat. A partir d'ara es canviava el *nick* a Casada32. Ja no volia més sorpreses.